

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 22 december 2010 in zaak nr. 09/48284 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Voorts heeft hij daarbij de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met terugwerkende kracht tot de ingangsdatum van die vergunning ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 oktober 2011, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. M. Terpstra, advocaat te Amsterdam, en de minister, vertegenwoordigd door mr. M.A. Pruss, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Bij besluit van 24 juni 2005 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen met ingang van 26 maart 2001, geldig tot 26 maart 2004, ingewilligd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en aan hem, door ambtshalve ervan uit te gaan dat hij een aanvraag heeft ingediend als bedoeld in artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000, met ingang van 26 maart 2004 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend.

2.3. In grief 2 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, zakelijk weergegeven, de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de asielaanvraag zouden hebben geleid. Hiertoe voert de vreemdeling aan dat, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister de intrekking van zijn verblijfsvergunningen krachtens artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, en artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 ondeugdelijk heeft gemotiveerd, omdat de minister in zijn geval alleen vermoedt dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt of gegevens heeft achtergehouden.

2.3.1. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen zouden hebben geleid.

Ingevolge artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33, worden ingetrokken, indien de desbetreffende vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

2.3.2. Uit een proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee van 1 september 2008 blijkt dat de vreemdeling als passagier van een op deze datum uit Kabul komende vlucht in het bezit was van een door Nederland afgegeven, maar niet voor Afghanistan geldig reisdocument en heeft verklaard dat hij bij het Afghaanse consulaat in Nederland een brief heeft geregeld waardoor in Afghanistan geen stempel in zijn reisdocument zou worden gezet.

Aan het besluit van 1 december 2009 heeft de minister ten grondslag gelegd dat, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van zijn asielaanvraag zouden hebben geleid. Hiertoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas en de daarop gebaseerde vrees voor vervolging van de zijde van commandanten van de Noordelijke alliantie, zoals de vreemdeling die aan zijn asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd, met terugwerkende kracht ongeloofwaardig en onaannemelijk zijn vanwege de omstandigheid dat de vreemdeling, in weerwil van zijn stelling dat hij vanwege voormeld asielrelaas nog immer gegronde vrees voor vervolging van de zijde van voornoemde commandanten, die inmiddels deel van de Afghaanse overheid uitmaken, heeft, in 2008 op officiële wijze naar Afghanistan is gereisd en voor een periode van vier weken in Kabul heeft verbleven.

De minister heeft ter zitting desgevraagd toegelicht dat hij niet kan concretiseren welke gegevens de vreemdeling onjuist heeft verstrekt of heeft achtergehouden, maar dat hij de asielaanvraag niet zou hebben ingewilligd als hij toentertijd zou hebben geweten dat de vreemdeling vrijwillig en zonder daar problemen te ondervinden naar Afghanistan zou kunnen terugkeren.

2.3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 4 december 2007 in zaak nr. 200706177/1 en 1 april 2009 in zaak nr. 200804814/1; www.raadvanstate.nl) ligt het, indien de minister een verblijfsvergunning asiel intrekt krachtens artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, of artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, op zijn weg om aannemelijk te maken dat de daarin vermelde intrekkingsgrond zich voordoet.

2.3.4. De hiervoor onder 2.3.2 vermelde door de minister aan zijn besluit ten grondslag gelegde omstandigheid kan niet als een gegeven in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, en artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 worden aangemerkt, nu deze zich ten tijde van het besluit van 24 juni 2005 nog niet had voorgedaan.

Grief 2 slaagt.

2.4. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen de vreemdeling in de overige grieven heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Nu de door de vreemdeling bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden tegen het standpunt van de minister dat hij bij de asielaanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt of gegevens heeft achterhouden, gezien hetgeen hiervoor wordt overwogen, slagen, wordt, doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 1 december 2009 alsnog gegrond verklaard. Dat bestreden besluit komt wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht voor vernietiging in aanmerking.

2.5. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 december 2010 in zaak nr. 09/48284;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 1 december 2009, kenmerk 0103.25.4004;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.748,00 (zegge: zeventienhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, waarvan € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) voor het beroep en € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) voor het hoger beroep. Het bedrag voor het hoger beroep dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

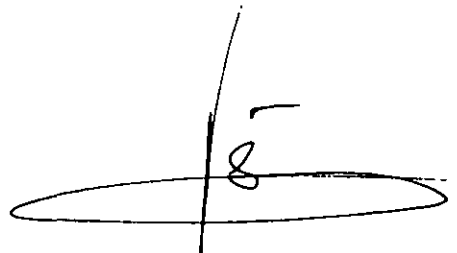
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 december 2011

154-610.

Verzonden: 13 december 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character. Above this mark, there is a small horizontal tick mark.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 09/48284

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M. Terpstra, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel, rechtsopvolger van de staatssecretaris van
Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.M. Hollebrandse, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2009 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 alsmede de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 ingetrokken. Op 28 december 2009 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 november 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig N. Popal, als tolk in de Dari taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

1. Feiten en omstandigheden

1.1 Eiser is bij besluit van 24 juni 2005 met ingang van 26 maart 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, geldig tot 26 maart 2004. Bij datzelfde besluit is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met ingang van 26 maart 2004.

1.2 Uit informatie van de Koninklijke Marechaussee te Maastricht van 1 september 2008 is gebleken dat eiser is aangetroffen toen hij met een vlucht terugkeerde uit Afghanistan. Eiser was naar Afghanistan gegaan wegens ziekte van zijn vader. Eiser was in het bezit van een

Zaaknummer: AWB 09/48284 inzake

Pagina 2 van 7

reisdocument, verleend in verband met zijn vluchtelingenstatus, waarmee hij niet naar Afghanistan mocht reizen. Eiser heeft verklaard dat hij van het Afghaanse consulaat in Nederland een brief had gekregen waardoor hij bij binnenkomst in Afghanistan geen stempel in zijn reisdocument kreeg. Naar aanleiding hiervan is een aanvullend onderzoek gedaan naar eisers verblijf buiten Nederland. Op 16 juni 2009 is eiser gehoord.

1.3 Op 23 juli 2009 heeft verweerder het voornemen tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning kenbaar gemaakt.

2. Wettelijk kader

2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd een verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken.

2.2 Ingevolge artikel 35, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

3. Standpunten partijen

3.1 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de situatie in Afghanistan weliswaar is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals die was ten tijde van eisers vertrek uit zijn land van herkomst in 2001, maar dat die wijziging niet zodanig is dat of andere belangrijke leden van de Noordelijke Alliantie geen bedreiging meer vormen voor eiser. Eiser stelt nog altijd te vrezen door deze personen te worden gedood. Eisers terugkeer is niet begrijpelijk of verschoonbaar. Dat thans niet meer via de officiële kanalen maar slechts via de onofficiële kanalen wraak zou kunnen uitoefenen, eventueel op aanwijzing van een stamgenoot van eiser die diens aanwezigheid in het land opmerkt, doet niets af aan de vaststelling dat eiser kennelijk nog steeds vanwege dezelfde kwestie vrees te zullen worden gedood door dezelfde personen als voor wie hij in 2001 vreesde. Bovendien is de positie van de Noordelijke Alliantie in Kabul versterkt omdat leden daarvan nu deel uitmaken van de regering Karzai. Eiser is verder op officiële wijze Afghanistan ingereisd en is daar vier weken gebleven. Eiser heeft het land ook weer op officiële wijze verlaten. Niet valt in te zien hoe dat, gelet op eisers gestelde vrees, nu mogelijk of billijk zou moeten worden geacht omwille van de gewijzigde positie van. Evenmin wordt ingezien dat eiser contact zou opnemen met de Afghaanse autoriteiten in Nederland om een visum te krijgen voor terugkeer naar zijn land waar hij zoals gesteld te vrezen heeft voor zijn leven. Eisers handelen is niet te rijmen met de destijds door eiser aangevoerde asielmotieven die aanleiding waren tot toelating van eiser als vluchteling en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Met terugwerkende kracht worden de asielmotieven ongeloofwaardig geacht. Eiser heeft destijds onjuiste gegevens verstrekt. De verblijfsvergunning asiel wordt met terugwerkende kracht ingetrokken tot aan de ingangsdatum van de eerstverleende vergunning, 26 maart 2001. Geen internationale verdragen staan de intrekking in de weg. Er zijn geen concrete aanwijzingen voor de conclusie dat eiser in verband met de algemene situatie persoonlijke problemen te wachten zouden staan bij terugkeer. Dat eiser, zoals gesteld, bij terugkeer wegens zijn westerse levensstijl te vrezen heeft voor zijn stamgenoten uit de Panshirvallei is onvoldoende onderbouwd. Er zijn geen aanwijzingen dat eiser door een stamlid bedreigd zou worden wegens zijn verwestelijking, omdat hij geld zou hebben of omdat men hem associeert met de

Zaaknummer: AWB 09/48284 inzake

Pagina 3 van 7

buitenlandse inmenging in het land. Er is geen aanleiding om op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) af te wijken van het beleid.

3.2 Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eiser heeft na zeven jaar in verband met de ziekte van zijn vader het risico genomen om terug te keren. Hij durfde dit alleen omdat zijn ouders niet meer in het stamgebied in de wonen. Hij heeft niemand van zijn komst op de hoogte gesteld en heeft slechts eenmaal het huis verlaten. Verweerder heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden. Dat, zoals verweerder heeft overwogen, afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid kan niet gelijk worden gesteld aan de conclusie dat het asielrelaas dus van aanvang af ongeloofwaardig is geweest. Eiser heeft te vrezen voor zijn stamgenoten die hem als een verrader zien. Het risico dat hij herkend zou worden was minder groot omdat zijn ouders in en niet meer in de Panshirvallei woonden. Ten tijde van zijn vlucht kon hij niet naar omdat de Taliban daar aan de macht waren. Dat en niet meer via officiële kanalen wraak kunnen nemen op eiser vanwege hun positie al of niet binnen de regering en het internationale toezicht betekent een wijziging van de situatie. Dat betekent niet dat eiser niet te vrezen heeft. De wijze van vervolging is gewijzigd. Onvoldoende is gemotiveerd waarom het feit dat eiser op officiële wijze het land in en uit is gereisd en contact met de autoriteiten heeft gehad afbreuk doet aan de geloofwaardigheid. Verweerder heeft niet kenbaar bij de intrekking betrokken de vraag of de aanvraag zou zijn afgewezen als hij de onjuiste gegevens niet zou hebben verstrekt. Ook op grond van het indertijd gevoerde categoriaal beschermingsbeleid kwam eiser immers in aanmerking voor een vergunning. In verband met de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is van belang de vraag of eiser een reëel risico liep op een door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling.

4. Beoordeling van het geschil

4.1 De rechtbank stelt vast dat eiser destijds in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel omdat hij is aangemerkt als verdragsvluchteling. Commandant een machtig man en destijds werkzaam voor was evenals lid van de Noordelijke Alliantie en ervan op de hoogte dat eiser rekrutering voor de Noordelijke Alliantie heeft ontlopen en daarna is gevlucht.

4.2 Eiser heeft aangevoerd dat de situatie is gewijzigd in die zin dat een van de personen voor wie hij te vrezen stelt te hebben, weliswaar ook nu macht heeft maar onder toezicht staat van het bewind Karzai en daarmee onder internationale controle staat. Nu eiser niet als vijand van het huidige regime bekend is en niet langer zijn eigen leger kan inzetten, kon eiser zonder problemen contact opnemen met de Afghaanse autoriteiten in Nederland en op officiële wijze de grens passeren. Daar komt bij dat eisers ouders thans in wonen en eiser daardoor minder snel door stamgenoten, bij wie hij bekend staat als verrader, zou worden herkend. Wanneer eiser echter toch zou worden herkend dan zal gebruik maken van zijn macht en contacten om via onofficiële kanalen wraak op eiser te nemen. Eiser heeft zich tijdens zijn bezoek aan zijn ouders schuil gehouden, maar als hij daar moet leven moet hij zich in de openbaarheid begeven, aldus eiser.

4.3 De rechtbank stelt vast dat tijdens het gehoor van 16 juni 2009 eiser zijn vermoeden naar voren heeft gebracht dat als hadden geweten dat hij terug was, zij direct het

bevel gegeven zouden hebben eiser te doden. Tijdens het gehoor van 29 oktober 2009 heeft eiser voorts verklaard dat hij onverkort te vrezen heeft voor genoemde personen.

4.4 Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat sprake zou zijn van essentiële wijzigingen in de situatie zoals door eiser is gesteld. De stelling van eiser dat hij niet in de negatieve belangstelling van de regering staat en dat hij zich daarom tot de Afghaanse autoriteiten in Nederland heeft kunnen wenden voor reisdocumenten om op legale wijze de grens te kunnen passeren leidt niet tot een ander oordeel. Immers, nu thans deel uitmaakt van de regering, zou hij via het consulaat in Nederland op de hoogte hebben kunnen raken van eisers komst naar Afghanistan en via onofficiële kanalen wraak op eiser hebben kunnen nemen. Dat eiser het risico heeft genomen betekent dat eisers vrees voor represailles van de kant van niet zo groot is dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiser vier weken in Afghanistan is gebleven. Nu eiser stelt nog altijd te vrezen voor , die nog steeds een belangrijke positie bekleden en invloed hebben, valt niet in te zien dat eiser gedurende vier weken een dergelijk risico neemt. Aan het voorgaande doet niet af dat de kans dat zij op de hoogte zouden raken van de aanwezigheid van eiser minder groot is, nu de ouders van eiser thans in wonen en eiser bovendien grotendeels binnenhuis is gebleven.

4.5 Verweerder heeft zich gelet op het voorgaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, indien ten tijde van de vergunningverlening bekend was dat eiser vrijwillig kon terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder problemen te ondervinden van commandant of andere invloedrijke machthebbers, de vrees van eiser om terug te keren naar Afghanistan omdat hij dan door hen zou worden vermoord, niet zou zijn gevolgd. Verweerder heeft dan ook naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid eisers relaas ongeloofwaardig kunnen achten, nu niet aannemelijk is gemaakt dat eiser bij terugkeer naar Afghanistan heeft te vrezen voor vervolging.

4.6 Met betrekking tot de huidige situatie in Afghanistan heeft eiser zich nog op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat, nu verweerder eisers asieltrelaas gelet op zijn vrijwillige terugkeer naar Afghanistan ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zijn vrees te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser voert nog aan dat hij ten tijde van de aanvraag in Afghanistan een groot risico liep om geronseld te worden door de Noordelijke Alliantie en dat hij alleen al daarom een reëel risico liep op schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er geen aanleiding is de asieltstatus van eiser in stand te laten vanwege een schending van internationale verdragen die een terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst zou opleveren. Gezien de conclusie dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt omtrent zijn destijds aangevoerde asielmotieven, de geconcludeerde ongeloofwaardigheid van deze motieven, de connexitet tussen de destijds aangevoerde vrees voor leden van de Noordelijke Alliantie en de aangevoerde vrees van betrokkene bij terugkeer, bestaat er geen aanleiding om eisers stellingen omtrent zijn vrees bij terugkeer te volgen, aldus verweerder. De rechtbank stelt vast dat in dit licht, eiser onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het enkele risico van ronseling zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiël op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

4.7 Eiser heeft voorts een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (de Definitierichtlijn). In dat verband is gewezen op de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van juli 2009 (de Guidelines). Verweerder heeft zich ter zitting, onder verwijzing naar de uitspraak van 29 juli 2010 (201001747/1) van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling), op het standpunt gesteld dat er in Afghanistan geen sprake is van een situatie waarin een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verweerder heeft ter zitting voorts aangegeven dat verweerder in de Guidelines geen aanleiding ziet voor een andersluidend oordeel. De veiligheidssituatie in [] is niet te kwalificeren als een uitzonderlijke situatie, aldus verweerder.

4.8 In de uitspraak van 26 april 2010 (201000956/1/V2) heeft de Afdeling geoordeeld dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de desbetreffende vreemdeling met de stukken, waaronder de Guidelines, over de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder [], die hij ter staving van zijn beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn heeft overgelegd, niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde voor hem van belang de mate van willekeurig geweld in het kader van het door die vreemdeling gestelde gewapend conflict in [] dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liepen op de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank is van oordeel dat de in deze zaak door eiser overgelegde stukken geen informatie bevatten die grond biedt voor het oordeel dat zich in Afghanistan ten tijde van het besluit deze uitzonderlijke situatie wel voordoet of zich thans voordoet.

4.9 Voor zover eiser heeft betoogd dat verweerder had moeten onderzoeken of sprake is van een lagere mate van willekeurig geweld waarin eiser mogelijk specifiek wordt geraakt om redenen die samenhangen met zijn persoonlijke omstandigheden, volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat uit rechtspraak van de Afdeling blijkt dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn uitsluitend bescherming beoogd te bieden in de situatie dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betreffende gebied een reëel risico op ernstige schade loopt (zie de uitspraak van 26 april 2010, nr. 20100956/1/V2). Zoals hiervoor overwogen is niet aannemelijk geworden dat die situatie zich voordoet.

4.10 Eiser heeft voorts aangevoerd dat het intrekken van de verblijfsvergunning een schending betekent van het privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De rechtbank overweegt als volgt. In de uitspraak van 7 juni 2010 in zaak nr. 200902991/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat, samengevat weergegeven, wanneer een beroep op het recht op respect voor het privé leven bedoeld in artikel 8 van het EVRM is gedaan in samenhang met een beroep op artikel 3 van het EVRM en direct verband houdt met het in laatstvermelde verdragsbepaling opgenomen verbod op een behandeling als daarin bedoeld, de waterscheiding asiel regulier er niet aan in de weg staat het beroep op dat artikel 8 te betrekken bij de beoordeling of de desbetreffende vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Eiser heeft echter verzuimd te onderbouwen in hoeverre er sprake is een opgebouwd

Zaaknummer: AWB 09/48284 inzake

Pagina 6 van 7

privéleven in Nederland en van samenhang met het beroep op artikel 3 van het EVRM. De beroepsgrond van eiser treft dan ook geen doel.

4.11 Eiser voert aan dat, als destijds geen vergunning verkregen zou zijn op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, eiser een vergunning op grond van de generaal pardon regeling had kunnen krijgen. De rechtbank overweegt dat, blijkens WBV 2008/31 de mogelijkheid om een verblijfsvergunning regulier te verlenen aan vreemdelingen die in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning op grond van de generaal pardon regeling met ingang van 1 januari 2009 is vervallen, behoudens de categorieën vreemdelingen die worden genoemd in dat WBV. Gesteld noch gebleken is dat eiser daaronder valt. Voor zover eiser bedoeld heeft dat verweerder op grond van artikel 4.84 van de Awb van voormeld beleid had dienen af te wijken, oordeelt de rechtbank dat gesteld noch gebleken is van bijzondere omstandigheden die daartoe aanleiding hadden moeten geven. Het feit dat de asielvergunning is ingetrokken heeft niet te gelden als een dergelijke bijzondere omstandigheid, mede gezien de reden van de intrekking.

4.12 Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat hij met terugwerkende kracht in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het categoriaal beschermingsbeleid. Voorop staat dat ten tijde van de aanvraag van eiser nog een categoriaal beschermingsbeleid gold. Ten tijde van het besluit van verweerder van 24 juni 2005, waarbij eiser een verblijfsvergunning asiel kreeg, was dat beleid afgeschaft. De rechtbank overweegt dat verweerder ten tijde van het bestreden besluit geen categoriaal beschermingsbeleid voerde. Niet valt in te zien op grond van welke rechtsregel eiser thans alsnog met terugwerkende kracht, voor een beperkte periode, een asielvergunning op grond van het destijds geldende categoriale beschermingsbeleid zou moeten krijgen en welk belang eiser daarbij heeft. Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

4.13 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit stand kan houden. De rechtbank zal het beroep dan ook ongegrond verklaren.

4.14 De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Zaaknummer: AWB 09/48284 inzake

Pagina 7 van 7

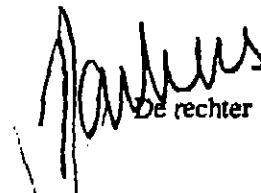
Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/48284,

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Jonkers, rechter, in tegenwoordigheid van M.E. Sjouke, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 22 december 2010.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: **22 DEC. 2010**

Conc.: MSj
Coll.:
D: C
VK

Voor het openbaar
de griffier
het openbaar
te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

altadvocaten

MR E. ARSLAN | MR B.D. LIT | MR M. TERPSTRA

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
E 4 JAN 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Per fax. 070-365 13 80

Amsterdam, 04-01-2010

Appellant :
Geboortedatum :
Nationaliteit : Afghaans
IND-nr. : 0103254004

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te 1013 NJ, Amsterdam, Barentszplein 2F, ten kantore van zijn bepaaldelijk gevolmachtigde.

Mr. M. Terpstra, verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 22-12-2010 met het kenmerk Awb 09/ 48284. Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief 1

In rechtsoverweging 4.4. heeft de rechtbank overwogen;

'Gelet hierop heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat sprake zou zijn van essentiële wijzigingen in de situatie zoals door eiser is gesteld. De stelling van eiser dat hij niet in de negatieve belangstelling van de regering staat en dat hij zich daarom tot de Afghaanse autoriteiten in Nederland heeft kunnen wenden voor reisdocumenten om op legale wijze de grens te kunnen passeren leidt niet tot een ander oordeel. Immers, nu thans deel uitmaakt van de regering, zou hij via het consulaat in Nederland op de hoogte kunnen raken van eisers komst naar Afghanistan en via onofficiële kanalen wraak op eiser hebben kunnen nemen. Dat eiser het risico heeft genomen betekent dat eisers vrees voor represailles van de kant van niet zo groot is dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat hij vier weken in Afghanistan is gebleven. Nu eiser stelt nog altijd te vrezen voor die nog steeds een belangrijke positie bekleeden en invloed hebben, valt niet in te zien dat eiser gedurende vier weken een dergelijk risico neemt. Aan het voorgaande doet niet af dat de kans dat zij op de hoogte zouden raken van de aanwezigheid van eiser minder groot is, nu de ouders van eiser thans in wonen en eiser bovendien grotendeel binnenhuis is gebleven.

22.1

Appellant kan zich met deze rechtsoverweging niet verenigen. Appellant heeft aangevoerd dat aan hem ten onrechte artikel 32, eerste lid aanhef en onder a, juncto artikel 35, eerste lid aanhef en onder a van de Vw is tegengeworpen.

Zijn verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is met terugwerkende kracht ingetrokken omdat hij volgens verweerder bij aanvang van zijn asielverzoek onjuiste gegevens zou hebben verstrekt. Verweerder baseert dit enkel op de omstandigheid dat appellant in 2008, aldus 7 jaar na zijn asielaanvraag, voor vier weken naar Afghanistan is teruggekeerd om zijn ernstig zieke vader te bezoeken.

Het intrekken van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden als de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt. Een vermoeden tot het verstrekken van onjuiste gegevens is daartoe onvoldoende.

Zowel verweerder als de rechtbank hebben de rechtmatigheid van de intrekking van de verblijfsvergunning asiel van appellant ten onrechte gebaseerd op een vermoeden tot het verstrekken van onjuiste gegevens.

In de bestreden beschikking staat op pagina 4, eerste alinea, dat de terugkeer van appellant naar Afghanistan afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en dat sprake is van een geconcludeerde verstrekking van onjuiste gegevens.

Appellant heeft in de gronden van beroep onder meer naar voren gebracht dat een geconcludeerde verstrekking van onjuiste gegevens onvoldoende grond biedt voor het intrekken van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Te meer omdat de 'geconcludeerde verstrekking van onjuiste gegevens' in deze zaak speculatief tot stand is gekomen, hetgeen ook blijkt uit bovengeciteerde overweging.

Blijkens het beleid en het wetsartikel waarop de intrekking is gebaseerd, dient sprake te zijn van een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat appellant onjuiste gegevens heeft verstrekt. Een geconcludeerde verstrekking van onjuiste gegevens, dan wel een omstandigheid die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas is niet voldoende om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken.

Zowel verweerder als de rechtbank hebben overwogen dat niet valt in te zien dat appellant door terug te keren een aanzienlijk risico heeft genomen om zijn ernstig zieke vader terug te kunnen zien. De omstandigheid dat hij dit risico heeft genomen, zou volgens verweerder en de rechtbank erop duiden dat hij gelogen heeft.

Deze overweging is speculatief en gaat ervan uit dat het onaannemelijk is dat een persoon een aanzienlijk risico neemt om zijn zieke vader nog te kunnen zien.

Voor appellant geldt echter een geheel andere overweging. In zijn cultuur is de laatste eer bewijzen aan je ouders van bijzonder groot belang. Voor appellant gold dat hij het zichzelf niet

zou hebben vergeven als zijn vader zou zijn overleden zonder dat hij afscheid van hem had kunnen nemen. Hij was bereid hiervoor een aanzienlijk risico te nemen.

Appellant heeft dan ook erkend dat hij een risico heeft genomen om terug te keren naar Afghanistan. Hij heeft dit risico bewust en bij volle verstand genomen. Hij en zijn ouders hebben een overweging daarin gemaakt, waarbij zij het risico zoveel als mogelijk hebben verkleind, maar wel hebben aanvaard.

Het risico was aanzienlijk verkleind ten opzichte van het moment van vertrek van appellant doordat appellant al ruim zeven jaar buiten Afghanistan verbleef. Hierdoor stond hij minder actief in de negatieve aandacht en was hij niet direct herkenbaar. Zijn familie woont thans bovendien niet meer in stamgebied. De Taliban is na de vlucht van appellant verdreven waardoor zijn familie naar kon vluchten om uit handen van stamgenoten te blijven. Appellant en zijn familie hebben niemand verteld dat hij naar Kabul zou komen zodat het risico klein was dat erachter zouden komen.

Het risico dat contact zou opnemen met het consulaat was bovendien gering. Immers, hoe kan vermoeden dat appellant na zeven jaar op het punt staat om naar Afghanistan te gaan om zijn zieke vader te bezoeken? Bovendien heeft een belangrijke en drukke functie zodat aannemelijk is dat hij meer te doen heeft dan wekelijks contact opnemen met het consulaat om te zien of appellant mogelijk terugkeert.

Appellant is geen vijand van het huidige regime, dus staat als zodanig ook niet gesignaleerd bij het consulaat. Hij staat wél in de negatieve aandacht van de oude lokale commandanten van de Noordelijke Alliantie. Deze commandanten maken thans onderdeel uit van het regime. Hierdoor loopt hij nog steeds een risico om door hen vervolgd te worden maar een kleiner risico dan ten tijde van zijn vlucht. Toen woonde hij met zijn ouders in stamgebied in de Panshirvallei. In dat gebied was de Noordelijke Alliantie toentertijd aan de macht. Appellant kon niet naar een ander deel van Afghanistan vluchten omdat zijn ouders eerder al gevlucht waren voor de Taliban.

De terugkeer van appellant rechtvaardigt aldus niet de conclusie dat appellant blijkbaar vanaf aanvang onjuiste gegevens heeft verstrekt met betrekking tot zijn asielrelaas. De verklaringen en redenen die appellant heeft gegeven voor zijn terugkeer naar Afghanistan, passen bij zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn asielrelaas. In dit verband is relevant dat de verstrekking van de verblijfsvergunning asiel heeft plaatsgehad na gegrondverklaring van het beroep vanwege landeninformatie van 5 oktober 2002. Hierin staat;

'After 1997 it became increasingly difficult for the Mujaheddin to recruit people and as a result many warlords started forced recruitment of soldiers. It was the opinion of the source, that people who had deserted during this periode, might have problems if they returned to their homeland. Accordingly, the source recommended that people in this situation should seek to take up residence in

De verklaringen van appellant passen bij deze landeninformatie. Bovendien past de omstandigheid dat zijn ouders na de val van de Taliban naar zijn gegaan en dat appellant bij terugkeer naar minder risico liep dan ten tijde van zijn vlucht, bij deze landeninformatie.

Het is aldus slechts een vermoeden van verweerder en de rechtbank dat appellant onjuiste gegevens zou hebben verstrekt. Dit vermoeden is gebaseerd op de niet nader onderbouwde presumptie dat een persoon geen aanzienlijk risico zal nemen om zijn ernstig zieke vader te kunnen bezoeken.

Voor intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is harder bewijs nodig dan een 'geconcludeerde verstrekking van onjuiste gegevens' die gebaseerd is op een niet nader onderbouwde presumptie dat het niet aannemelijk is dat appellant een aanzienlijk risico heeft genomen om zijn zieke vader te kunnen bezoeken.

Bovendien passen de verklaringen van appellant bij het beeld dat geschetst wordt in de landeninformatie en is blijkens deze landeninformatie zijn latere terugkeer te verklaren vanwege de verhuizing van zijn ouders naar Kabul en de overige gewijzigde omstandigheden.

Het is in ieder geval niet houdbaar dat de enige verklaring voor zijn tijdelijke terugkeer naar kan zijn dat appellant bij aanvang onjuiste verklaringen heeft afgelegd.

De rechtbank en verweerder hebben dit ten onrechte miskend.

Grief 2

In rechtsoverweging 4.5 heeft de rechtbank overwogen;

'Verweerder heeft zich gelet op het voorgaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, indien ten tijde van de vergunningverlening bekend was dat elser vrijwillig kon terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder problemen te ondervinden van commandant of andere invloedrijke machthebbers, de vrees van elser om terug te keren naar Afghanistan omdat hij dan door hen zou worden vermoord, niet zou zijn gevolgd. Verweerder heeft dan ook naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid eisers relaas ongeloofwaardig kunnen achten, nu niet aannemelijk is gemaakt dat elser bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft voor vervolging.'

Appellant kan zich met deze rechtsoverweging niet verenigen. De rechtbank hanteert hier een onjuist toetsingskader.

Het is immers rechtens niet juist van de rechtbank om de vraag of de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd terecht met terugwerkende kracht is ingetrokken, marginaal te beoordelen. Het is voorts niet juist om daarbij als toetsingscriterium te hanteren of eisers relaas in redelijkheid als ongeloofwaardig kan worden aangemerkt.

De centrale vraag die de rechtbank had moeten beantwoorden is of er sprake is geweest van het verstrekken van onjuiste gegevens. De rechtbank heeft dit ten onrechte miskend.

Daarbij komt dat de conclusies die de rechtbank in deze rechtsoverweging trekt, geen stand kunnen houden. Het is immers ten onrechte dat de rechtbank overweegt dat appellant *ten tijde van de vergunningverlening vrijwillig kon terugkeren* naar zijn land van herkomst. Hiervan is geen sprake. Appellant is pas onder bepaalde omstandigheden en vele jaren later teruggekeerd naar Afghanistan.

Bovendien is het niet juist om te overwegen dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat indien bekend was dat appellant vrijwillig kon terugkeren naar zijn land van herkomst, de vrees van appellant om terug te keren naar Afghanistan niet zou zijn gevolgd. Dit heeft verweerder nimmer gesteld. Verweerder heeft overwogen dat appellant onjuiste informatie heeft verstrekt en baseert dit op de terugkeer van appellant in 2008. De rechtbank stelt hier dus een eigen oordeel in de plaats van dat van verweerder.

Appellant verwijst voor het overige naar het gestelde onder de eerste grief. Hierin is reeds uiteengezet waarom verweerder onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat appellant onjuiste gegevens heeft verstrekt.

Grief 3

In rechtsoverweging 4.6 heeft de rechtbank overwogen;

'Met betrekking tot de huidige situatie in Afghanistan heeft eiser zich nog op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer te vrezen heeft voor een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat, nu verweerder eisers asielrelaas gelet op zijn vrijwillige terugkeer naar Afghanistan ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zijn vrees te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen niet aannemelijk heeft gemaakt.'

Appellant kan zich met deze rechtsoverweging niet verenigen. De rechtbank stelt ten onrechte de beoordeling of appellant onjuiste gegevens heeft verstrekt gelijk aan de beoordeling of appellant thans een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM.

De rechtbank heeft primair nagelaten vol te toetsen of appellant onjuiste gegevens heeft verstrekt als bedoeld in artikel 33 en 35 van de Vw.

Vervolgens heeft de rechtbank ten onrechte nagelaten om in het licht van de huidige veiligheidssituatie, de verwestering van appellant gedurende zijn langdurig en rechtmatig verblijf in Nederland en zijn problemen met zijn stamgenoten vanwege zijn vroegere weigering tot aansluiting bij de Noordelijke Alliantie te toetsen aan artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft eveneens ten onrechte hieraan niet getoetst. De omstandigheid dat appellant in 2008 is teruggekeerd naar Kabul voor vier weken, maakt immers nog niet dat hij thans niet een reëel risico kan lopen op schending van artikel 3 EVRM bij gedwongen terugkeer. Hierbij dient in acht te worden genomen dat de veiligheidssituatie sinds die tijd verder is verslechterd en dat appellant zeer is verwesterd door zijn langdurig verblijf in Nederland. Er is in dit verband gewezen op de guidelines van de UNHCR van 1 juli 2009 en op pagina 103 van het ambtsbericht. Verweerder heeft in de bestreden beschikking geen draagkrachtige motivering met betrekking tot artikel 3 EVRM gemaakt. De enkele verwijzing dat appellant in 2008 voor vier weken is teruggekeerd is in het licht van de aangevoerde verslechterde veiligheidssituatie hiertoe onvoldoende.

c. 6f

Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat verweerder blijkens de beschikking en het gestelde bij de hoorzittingen niet in twijfel trekt dat appellant heeft gewelgerd zich aan te sluiten bij de Noordelijke Alliantie, doch dat niet meer geloofwaardig wordt geacht dat Fahim, een machtig man, hiervan op de hoogte is.

Wat hier ook van zij, het ontslaat noch verweerder noch de rechtbank van hun verplichting om aan de hand van de geloofwaardig bevonden individuele omstandigheden en de verslechterde veiligheidssituatie te toetsen of thans sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM.

De rechtbank heeft dit ten onrechte miskend.

Grief 4

In rechtsoverweging 4.6 wordt vervolgens overwogen;

'Eiser voert nog aan dat hij ten tijde van de aanvraag in Afghanistan een groot risico liep om gearresteerd te worden door de Noordelijke Alliantie en dat hij alleen al daarom een reëel risico liep op schending van artikel 3 EVRM. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er geen aanleiding is de asielstatus van eiser in stand te laten vanwege een schending van internationale verdragen die een terugkeer van eiser naar zijn van herkomst zou opleveren. Gezien de conclusie dat eiser onjuiste gegevens heeft verstrekt omtrent zijn destijds aangevoerde asielmotieven, de geconcludeerde ongeloofwaardigheid van deze motieven, de connexiteit tussen de destijds aangevoerde vrees voor leden van de Noordelijke Alliantie en de aangevoerde vrees van betrokkene bij terugkeer, bestaat er geen aanleiding om eisers stellingen omtrent zijn vrees bij terugkeer te volgen, aldus verweerder. De rechtbank stelt vast dat in dit licht, eiser onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het enkele risico van ronseling zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000.'

Appellant kan zich met deze rechtsoverweging niet verenigen. Appellant heeft erop gewezen dat bij uitspraak van de rechtbank Haarlem van 20 januari 2005 in deze zaak in beginsel vast is komen te staan dat eiser benaderd is om te vechten voor de Noordelijke Alliantie door commandant Mohammed Said en zijn mannen en dat betrokkene vervolgens, teneinde aan zijn plicht om te vechten te ontkomen, zijn land van herkomst in januari 2001 heeft verlaten.

De omstandigheid dat appellant is teruggekeerd in 2008 doet in beginsel hieraan niets af. Verweerder heeft aangegeven dat de terugkeer van appellant maakt dat geen geloof meer eraan wordt gehecht dat appellant als gevolg van zijn weigering te vrezen heeft voor vervolging door

De verblijfsvergunning asiel was verleend op de a-grond omdat geloofwaardig was bevonden dat appellant te vrezen had voor vervolging van de zijde van , twee machtige mannen.

Voor zover verweerder terecht zou hebben aangenomen dat thans geen geloof meer kan worden gehecht aan de vrees voor vervolging door omdat appellant is teruggekeerd terwijl deel uitmaakt van de regering, doet dit niet iets af aan de overige verklaringen van appellant. Blijkens de landeninformatie van oktober 2002 van de Deense Immigratie Dienst was er sprake van veel 'warlords' van de Noordelijke Alliantie die overgingen tot gedwongen rekrutering van jonge jongens. Nu betrokkene in het gebied leefde waar de Noordelijke Alliantie in het bijzonder actief was, hij behoort tot een bevolkingsgroep die van oorsprong loyaal is aan de Noordelijke Alliantie en hij op een leeftijd kwam waarop hij in aanmerking kwam voor rekrutering, was zijn vrees hiervoor reëel.

Het is niet inzichtelijk waarom noch verweerder noch de rechtbank deze omstandigheid heeft betrokken bij de vraag of door intrekking van de verblijfsvergunning asiel op de a-grond de situatie daadwerkelijk hersteld wordt naar de situatie zoals die zou zijn als appellant geen onjuiste gegevens over Fahim en Sald zou hebben verstrekt.

Appellant betwist dat hij onjuiste gegevens heeft verstrekt, maar als hij dat al zou hebben gedaan dan zou dat blijkens opgave van verweerder betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging door

De overige verklaringen van appellant worden in beginsel niet aangetast door zijn terugkeer in 2008 naar Appellant heeft bij aanvang aangegeven dat hij gevlucht is uit vrees te moeten vechten voor de Noordelijke Alliantie en dat zijn stamgenoten zijn onttrekking hieraan beschouwen als 'verraad'.

Ten onrechte is niet beoordeeld of in het licht van de landeninformatie van oktober 2002 deze vrees als reëel dient te worden aangemerkt en of appellant bij intrekking van de verblijfsvergunning asiel op de a-grond wellicht in aanmerking had moeten komen voor een verblijfsvergunning op de b-grond om de situatie te herstellen zoals die zou zijn geweest als hij geen onjuiste gegevens zou hebben verstrekt.

De rechtbank en verweerder hebben dit ten onrechte miskend.

Grief 5

In rechtsoverweging 4.11 heeft de rechtbank overwogen;

'Eiser voert aan dat, als destijds geen vergunning verkregen zou zijn op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, eiser een vergunning op grond van de generaal pardon regeling had kunnen krijgen. De rechtbank overweegt dat, blijkens WBV 2008/31 de mogelijkheid om een verblijfsvergunning regulier te verlenen aan vreemdelingen die in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning op grond van de generaal pardon regeling met ingang van 1 januari 2009 is vervallen, behoudens categorieën vreemdelingen die worden genoemd in dat WBV. Gesteld noch gebleken is dat eiser daaronder valt. Voor zover eiser bedoeld heeft dat verweerder op grond van artikel 4:84 van de Awb van voormeld beleid had dienen af te wijken, oordeelt de rechtbank dat gesteld noch gebleken is van bijzondere omstandigheden die daartoe aanleiding hadden moeten geven. Het felt dat de asielvergunning is ingetrokken heeft niet te gelden als een dergelijke bijzondere omstandigheid, mede gezien de reden van de intrekking.'

De rechtbank stelt hier een geheel eigen oordeel in de plaats van dat van verweerder. Verweerder heeft zich in het geheel hierover niet uitgelaten. Bovendien hanteert de rechtbank een onjuist toetsingskader.

Appellant heeft aangevoerd dat verweerder in de bestreden beschikking ten onrechte heeft overwogen dat door de intrekking van de verblijfsvergunning asiel van appellant de situatie is hersteld zoals die zou zijn geweest als hij geen onjuiste gegevens zou hebben verstrekt. Hiertoe heeft appellant erop gewezen dat als geen verblijfsvergunning asiel aan hem was verleend, hij dan wellicht in het bezit was geweest van een verblijfsvergunning regulier vanwege de pardon regeling nu hij voldoet aan alle voorwaarden voor dit beleid.

Appellant heeft aangevoerd dat verweerder niet draagkrachtig heeft gemotiveerd op welke grond is vastgesteld dat de situatie is hersteld zoals die zou zijn geweest als hij geen onjuiste gegevens zou hebben verstrekt, terwijl verweerder niet heeft getoetst of appellant in dat geval in het bezit zou zijn geweest van een verblijfsvergunning regulier vanwege de pardon regeling.

Appellant heeft zich aldus op het standpunt gesteld dat door verweerder niet draagkrachtig is gemotiveerd dat intrekking met terugwerkende kracht gerechtvaardigd is om de situatie te herstellen zoals die zou zijn geweest als appellant geen onjuiste gegevens zou hebben verstrekt.

De rechtbank heeft dit ten onrechte miskend bij zijn overweging en ten onrechte een eigen beoordeling in de plaats gesteld van een beoordeling door verweerder dienaangaande. De rechtbank had echter dienen te beoordelen of inderdaad sprake is van een motiveringsgebrek dienaangaande.

In dit verband is relevant om erop te wijzen dat de intrekking volgens het beleid van verweerder uitdrukkelijk geen punitatief karakter heeft. In dat verband is niet houdbaar de overweging van de rechtbank dat mede vanwege de reden van de intrekking geen sprake kan zijn van een situatie als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb.

Petitum

Redenen waarom appellant u verzoekt:

- Het hoger beroep gegrond te verklaren;
- De bestreden uitspraak te vernietigen;
- De bestreden beschikking te vernietigen;
- Verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend
Mw. mr. M. H. de Vries (bepaaldelijk gevolmachtigde)